

SENTÈNCIA 2001-22 DE 19 D'ABRIL DE 2001

CASS. INVALIDESA PER ACCIDENT DE TREBALL. Quantificació del grau d'invalidesa. Prova pericial. Element professional: càrrega de la prova. RECURS D'APEL·LACIÓ. Qüestions noves.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 14 de setembre de 2000 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència pel que fa als elements de fet i les al·legacions de les parts, va estimar parcialment la demanda formulada per la Sra. M.F.B. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, anul·lant les resolucions d'aquest organisme de 10 de maig i 23 de juny de 1999, i va declarar que l'agent té dret a que li sigui reconeguda una pensió d'invalidesa per accident de treball del 25%, amb efectes a partir del 1r. de juny de 1999.

2n.- La interessada va interposar recurs d'apel·lació el 3 d'octubre de 2000, el qual va formalitzar davant d'aquesta Sala el dia 31 següent. Fonamenta la seva impugnació en l'existència d'un quadre depressiu que no està consolidat, el qual justificaria el manteniment de la situació de baixa laboral, o bé l'increment del grau d'invalidesa. D'altra banda, sol·licita que es prengui en consideració la "incidència professional" de les lesions que pateix la recurrent.

La representació de la C.A.S.S. impugna aquest recurs, al·legant que les seqüeles que presenta la interessada estan consolidades i que no consta que la depressió que descriuen els perits mèdics tingui naturalesa invalidant.

3r.- En data 9 d'octubre de 2000, la Caixa Andorrana de Seguretat Social va formular igualment recurs d'apel·lació, condicionat al fet que també l'interposés la contrapart. La impugnació, formalitzada davant d'aquesta Sala el 30 del mateix mes i any, es basa en l'al·legació de que els perits mèdics que han informat en la primera instància sobrevaloren la transcendència de les lesions, ja que han fixat sense justificació el màxim previst a la guia-barem de Padovani.

La part agent impugna aquest recurs, en considerar que l'opinió del metge assessor de la C.A.S.S. s'ha vist desvirtuada pel contingut del dictamen pericial, emès per dos facultatius que no estan vinculats professionalment amb cap de les dues parts.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons el que disposa l'article 39.3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- El recurs d'apel·lació que formula la C.A.S.S. no es basa en un discrepància entorn de la naturalesa de les lesions que pateix la interessada, ja que en aquest punt s'aprecia una substancial coincidència entre l'informe del metge assessor de l'entitat parapública i el dictamen dels perits que han informat en la primera instància d'aquest procés, sinó sobre la quantificació del grau d'invalidesa que deriva d'aquestes lesions. En concret, la sentència impugnada assenyala un grau d'I.P.P. del 25%, mentre que la C.A.S.S. havia establert un 20%.

En aquestes condicions, convé reproduir les consideracions que es van fer en la sentència d'aquesta Sala núm. 00-40, de 18 d'octubre de 2000, en que s'examinava un supòsit anàleg al que és objecte d'aquest recurs. Tal i com es deia en aquella sentència, "resulta indiscutible, tanmateix, que el dictamen pericial no conté cap errada en la determinació de les lesions sofertes per l'interessat, i que la seva valoració es mou dins del marge que preveu la pròpia guia-barem per aquest tipus de patologies, de manera que no hi ha raons que puguin justificar una revocació de la sentència apel·lada en aquest punt, que es fonamenta sens dubte en la prevalença dels dictàmens dels perits processals sobre els informes aportats per les parts, com a conseqüència del caràcter imparcial i contradictori d'aquest medi de prova".

En conseqüència, s'ha de desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació que interposa la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Tercer.- La impugnació que formula la representació de la part agent es basa en l'existència d'un quadre depressiu que la sentència apel·lada no ha valorat en no trobar-se encara consolidat, això sens perjudici que el grau d'invalidesa pugui modificar-se en el futur, si aquesta patologia es manifesta com a definitiva.

Com es desprèn del dictamen pericial (folis 85 a 88 de les actuacions de la primera instància), és cert que la interessada pateix una depressió reactiva que pot provocar una disminució de la tolerància al dolor i un augment de les sensacions subjectives desagradables, com les parestesies. Tanmateix, aquest quadre depressiu no provoca augment de la rigidesa cervical ni minves físiques objectivables. S'ha de concloure, doncs, que no consta acreditat que aquesta patologia incapaciti la interessada per a l'exercici de la seva activitat laboral, ni que tingui cap influència en el grau d'invalidesa que ha fixat la sentència apel·lada. En conseqüència, si es té en compte que les altres lesions que pateix la interessada estan plenament consolidades, procedeix confirmar en els seus propis termes la resolució del Tribunal *a quo*.

Quart.- L'agent sol·licita també que es tingui en compte la "incidència professional" de les seqüeles que l'afecten, la qual quantifica en un 10 ó 15% com a mínim. Aquesta pretensió, tanmateix, ha de ser desestimada, ja que es formula per

primer cop en aquesta instància i, com ha declarat de forma reiterada aquesta Sala, no és possible introduir en l'alçada noves pretensions que no hagin esta plantejades i debatudes anteriorment, en la primera instància del procés (v. sentència núm. 96-26, de 15 de juliol de 1996).

D'altra banda, no es pot oblidar la reiterada doctrina jurisprudencial que afirma que "l'aportació a l'expedient administratiu o a les actuacions judicials dels elements de fet en que se sustenta l'element professional correspon, en principi, a l'assegurat", amb determinades excepcions que no concorren en aquest cas (v. sentència núm. 00-40, de 18 d'octubre de 2000). La invocació de la incidència professional de les lesions que pateix la interessada no ve acompanyada en aquest supòsit dels elements de judici que permetin apreciar la pèrdua d'emoluments a que es refereix l'article 6 del Reglament d'aplicació núm. 18, de manera que també per aquest motiu s'hauria de desestimar la sol·licitud que formula l'agent.

Per tot això, s'ha de desestimar íntegrament el present recurs d'apel·lació.

DECI SIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- Desestimar els recursos d'apel·lació que formulen la Sra. M.F.B. y la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència de la Secció Administrativa de la Batllia de 14 de setembre de 2000, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.